

SLOVENEK.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejeman veljá: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejeman veljá: Za celo leto 13 gl., za pol leta 6 gl. 50 kr., za četrt leta 3 gl. 30 kr., za en mesec 1 gl. 10 kr. V Ljubljani na dom pošiljan veljá 1 gl. 20 kr. več na leto. — Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema upravništvo (administracija) in ekspedicijska, Semeniške ulice št. 2.

Naznauila (inzerati) se sprejemajo in veljá trisporna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr., če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniški ulici h. št. 2.

Izhaja vsak dan, izvemži nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 101.

V Ljubljani, v sredo 5. maja 1886.

Letnik XIV.

Naš kmet.

Kmeta tarejo davki. Res da, ali davki se ne dajo znižati, dokler ostane vse drugo pri starem. A tudi zmanjšanje davkov bi ne pomagalo stalno, dokler se ne spremené nazori v narodno-državni ekonomiji. Kmet smé razkosati, smé na drobno prodati svoje zemljišče, smé zadolžiti se in za dolgove zastaviti podedovano posestvo, to je, kar vničuje polagoma ali stanovitno in s strahovito posledico naše kmetijstvo. To so pa načela tiste narodno-gospodarske sisteme, ki vladajo v Evropi že nad sto let in je z Evropejci prišla preko atlantskega morja tudi v Ameriko. Vsak smé s svojim premoženjem storiti, kar hoče, svobodno se smé razpolagati s zemljo, ki preživi ves narod, a delo se samo po sebi vravnava, kdor več ponuja, več dobi, delo in premoženje je gibljivo. Tako se godi na svetu, kdor kaj boljšega vé, naj pové.

Tudi kmetijstvo, katero z nado ostaja pri svojih navadah, se je poslednjič podvrglo tem načelom; zemlja je postala kapital, ki gré iz roke v roko, in s katero se smé razpolagati, kakor s kapitalom.

To je za nekaj časa res povzdignilo živahnost prometa. Godí se pri tem nekako tako-le, kakor tistim, ki debel denar zmenjajo. Ako n. pr. zmenjaš stotak, si mnogo lahko za drobiž nakupiš. A tega ni storil drobiž, marveč tista veljava, ki je bila v stotaku. Naša narodno-gospodarska narodnost, ki je znosila stalno dedščino naših očetov v menjico in zastavnico, je bila dolgo te misli, da vsa gospodarska moč, vse življenje izhaja in prihaja le iz menjice in posojilnice, in ko je bila že zadnja vrednost zastavljena, začeli so ljudje stvar premišljevat in pretuhtovati. Oglašali so se tisti, ki so nekaj dvomili o tem, ali bode res kaj svet izboljšala taka svoboda, recimo raje taka potrata podedovanega posestva. Prišle pa so sedaj tudi vnanje okoliščine, ki so pripomogle, da je svet spoznal, kako pogubna so taka načela narodnemu gospodarstvu.

Ako svet sprejme nekatere trditve, ki so le v nekakim obziru in tako rekoč mimogredé resnične in to spravi v sistemo, zarijejo in zatelebajo se učnjaki v take trditve, da mora priti le kaj izvanred-

nega, ki pokaže, da so taka načela trohnena in neveljavna. Nadejali so se nekteri, da bodo zemljišča dan na dan več vredna, in da bode toraj zemljiščena renta — denar v zemljišči naložen — čedalje bolj rastla, ker pšenica je stala meterski cent 13 gld.; a prišla je ameriška konkurenca. Napravili so povsod železnice, in iz ruskih step, kjer se pride luje na rodovitni zemlji obilo pšenice, prihajajo poljski pridelki na žitna trgovišča. V Evropo se uvaževa žito iz Azije, Afrike (Egipta) in Amerike. No, sedaj so ljudje začeli se spogledovati. Posestniki zemljišč, veliki in mali, so bili neprijetno iznenadeni. A še več kakor to. Tudi načelo prostega državnega gospodarstva je bilo močno pretreseno. Previdni, ki so že poprej nezaupljivo gledali to brezmejno gospodarstvo z zemljišči, prepričali so se do dobrega, da je treba vkreniti na drugo pot. A ne tako nekteri vodje političnih strank, še sedaj je mnogo, recimo raje, večina ljudi, ki pričakujejo, da bode šola izboljšala vse te razmere. Prašamo le take ljudi, ali bode Amerika, Indija in Rusija postala manj rodovitna, ako bodo naši kmetski sinovi ostali v šoli do tega časa, ko jim bode treba iti v vojake. V mnogih krajih ponuja kmet, ki ima priti na boben, zemljišče velikemu posestniku, ki je še po postavi vezan, da ne sme razkosati zemljišča, naj mu vendar odvzame zemljišče pod krščanskimi pogoji. „Denar po ceni na posodo“, to je poglavitna stvar, tako kličejo nekteri, — a drugi zopet: „Kmet mora dobiti denarja na svoje ime“. Sedaj, ko je zastavil zadna preklo na svoji strehi, naj še zastavi delo svojih rok, ki mu tako malo nese, „boljše gospodarstvo, živinoreja“ itd. To je vse resnično, tudi ne rečemo, da bi marsikomu ne pomagalo, a le pomislimo, da vse to požré kredit, t. j. kmet mora vse, kar pridelal, plačati za obresti, ako je denar za tako izboljšanje na posodo vzel.

Ko bi danes zginili s površja zemlje vsi tuji tekmovalci na žitnem trgu, ko bi Avstrijo obdali s kitajskim zidom, da bi ne prišlo k nam ne cent žita, ne klavna žival, niti liter alkohola iz Nemčije, ko bi se tudi žito še tako podražilo, vse bi bilo zastonj. — Obresti bi požrle vse.

Zemljiški davek in pristojbina naj se zmanjša.

Tudi prav! Naj se država le umakne s svojimi tirjatvami, naj se umakne le človeška družba vele-možnemu kapitalu, kmetu naj pa ostane svoboda, da se sme zadolžiti brez konca in kraja, da se more sam v sužnost prodati denarnemu kapitalu.

Naj država danes izreče, da kmetu ni treba plačati ne davkov, ne pristojbin; naj se šola, cerkev in občina vzdržuje iz družih, se vé da, neznanih virov, a obresti od kapitala, ki ga je kmet vzel na posodo za deleže, za dote otrokom, za zgubljeno izboljšanje, ali tudi za naopačno gospodarstvo, bi vse to požrle. To vse bi ne pomagalo. Smithovo načelo: „svobodno razpolaganje, vravnava dela s ponudbo in najemanjem, razdelitev dela“ izgonjuje kmeta. Rešiti more kmeta le više načelo; država mora skrbeti, da se zemljišča oprosté bremen in postavno se mora prepovedati zadolževanje zemljišč. Vse drugo stalno ne pomaga, kar se vlije v sod brez dna, to proti izteče; zamašiti je poprej treba sod, preden se kaj vanj vlije. Vendar kar se je dosihmal vanj vlivalo, ni bila žlahna kapljica, marveč večjidel že postana voda. Obžalovati je le to, da se pri tem čas zamuja, in da se stvar odlašá od dne do dne. — A vendar se zemlja le suče, in razmere se same po sebi ne bodo izboljšale.

Morda več, kakor drugi časopisi, je že „Slovenec“ pisal o kmetijskem stanu, in obširno povedal, kako si misli to oproščenje zemljišč. Ako pa danes zopet razpravljamo to stvar, zgodi se le zaradi tega, ker smo v državnem zboru pri budgetni debati vse drugo slišali, kakor o državnem gospodarstvu, o reformi zemljiškega davka. Po parlamentih se dragi čas zapravlja s prepiri, iz trte zvutih, vlada komaj odgovarja neosnovanim napadom, a ljudstva zamán pričakujejo rešenja od takih zastopnikov. Za izboljšanje gospodarskih razmer še tudi nekteri, ki se prištevajo kmetskemu razumništvu, n. pr. poslanec Křepek itd., niso vedeli drugega nasvetovati, nego več šolanja kmetskemu dečkom; kaj čuda, da drugi za njim govoré in postransko stvar razglasujejo za poglavitno.

LISTEK.

Levograška povest.

Spisal Václav Beneš-Třebizský.

(Dalje.)

VI.

Od prvega obiska magistra Moreta s Pražkih kolégij preteklo je že dobra dva meseca.

Vetrovec se je tolažil, da je učeni mož na žalov pozabil. Brez dvoma so ga kam poslali na tuje, ali pa je šel na potovanje po svetu. Učeni ljudje imajo čisto druge šege kakor navadni umrjoči, bodisi, da prav malo govoré ali da so raztreseni in pozabljivi. Danes že več ne vedó, kje so včeraj bili in kaj jim je včeraj po glavi rojilo. Ni tudi čuda, če ima človek v možganih toliko knjig, da bi jih dva konja ne peljala.

Toda Pater Bogdan Moret*) k tem ni spadal.

*) Bogdan Moret je zgodovinska oseba. Rojen je bil v Belgiji l. 1802. Ali naučil se je dobro češkega jezika. Bil je velik matematikar starinar in dalj časa vodja jezuitskega kolegija v Pragi. Razun matematičnih spisov zapustil je več nabožnih knjig. Umril je l. 1867.

In Vetrovec, akoravno bi se nikoli ne bil zmotil v življenji, takrat se je goljufal.

Učeni magister je prišel nepričakovano in ž njim še nek mlad mož, skoraj na pol mladeneč. Le črna obleka, ki mu je plavala doli do pet, delala ga je nekoliko mogočnejšega.

Ljudje, ko so ugledali prišleca, so se na polji skrivali in vrata na vasi zapirali. Skoz razpokline pak so zopet gledali za njima, kam da bota namečila in na ktere vrata potrkala.

In šla sta zopet na Vetrovec dvor.

Bil je otožen dan meseca novembra; ali drugače suho in ceste trde kakor skala.

Vetrovec zagledavši skozi okno goste, se je vstrašil in tudi nekoliko zbledel.

V tistih časih taki pohodi niso bili priljubljeni, zlasti v odležnejših vaseh ne. Izjema so bili samo bogati gradovi in velike grajščine. Tukaj so take obiskovalce pozdravljali z največjo vljudnostjo. Šumelo je njim na strani težke svile in zvonili za sprejemnico meč z zlatimi držaji in ostroge iz iste kovine. Pod slamnatimi strehami je bilo že od nekaj drugače kakor pa v palačah, s kterih so gledali stolpi na milje daleč in široko v deželo svojih podanikov.

Zeman je hotel Jiričko prikriti; ali ni imel časa. Lahni koraki odmevali so že na predbišku in čez nekoliko trenutkov so se odprle duri v sobo in na pragu čul se je običajen pozdrav: „Laudetur!“

Komaj da je Vetrovec odgovoril in gosta pozdravil.

Ravno je štiri nove pepelnice vravnava k drugim in čuda, da mu zadnja ni padla iz rok.

„Zapoznil sem se, prijatelj! — Nepričakovano delo me je zadržalo. — Drugače bi prišel takoj po žetvi. — Odpusti, da sem tvoje dovoljenje porabil tudi za svojega tovariša.“

Zemanovo okó se je mimo grede ozrlo na mladega spremljevalca magistrovega.

„Prav res sem že mislil, gospod magister, da si pozabil!“

„In ti si bil tega vesel! — Berem ti to na obrazu. — Vznemirjam se zopet, da bi dobrote tvoje ne zlorabil. — Bodi brez skrbi!“

Magister se je lahko nasmeljal; ali poznalo se je, da se nasmehne ta obraz le malokdaj. Potem se je obrnil k tovarišu ogovorivši ga latinsko.

Mladi mož je vzel papir in peró ter vprašal Vetrovca s prijaznim glasom: „Dovolíš?“

XXI. redni veliki zbor „Matice Slovenske“

dne 28. aprila l. 1886.

Navzočih nad 60 društvnikov; predseduje prof. Josip Marn.

Prvosednik se spominja prejšnjih predsednikov in pové, kako je prišlo do tega, da vodi društvo na notranje in današnji zbor on; omenja malo veselih zborovanj v preteklih letih in izreka vsled tega nekako bojazen tudi o današnjem. Prosi, naj imajo gospodje z njim potrpljenje. Brani odbor, da stori vse, kar naredi, le iz dobre volje, iz rodoljublja; njegovo delovanje naj se sodi drugače kakor n. pr. v državnem zboru; primerja „Matičin“ zbor z gosposko zbornico, kjer naj se razprave vršijo bolj akademično. Prosi slovensko časopisje, naj mu bude pred očmi dobra, sveta slovenska stvar, ktera naj se javno nikar ne smeši in ne sumniči. Govornik spodbuja poverjenike, naj odboru radi postrežejo ter udom točno razpošiljajo knjige, da bi ne bilo treba po preteku treh mesecev po njihovem razposlanji slišati pritožeb posameznih društvnikov, da še nimajo knjig. S pohvalnimi besedami omenja tajnikovega delovanja. Povdarja, da se je odbor strogo ravnal po zborovih naročilih in imel posebno pred očmi varčno ravnanje s premoženjem. Konečno s kratkimi besedami naznani vrsto razpravam zborovim.

Računski sklep za l. 1885 se odobri brez debate po stvarnem tajnikovem pojasnilu, iz kterega je razvidno, da se je dolg glavnici zmanjšal lani za 788 gold. 30 $\frac{1}{2}$ kr., da toraj znaša le še 9540 gld. 28 $\frac{1}{2}$ kr., ker so se pasivni zastanki bili znižali iz 3093 gld. 22 $\frac{1}{2}$ kr. na 1494 gld. 32 kr. in je „Matica“ tekom lanskega leta izplačala pisateljske nagrade dveh let in tiskarske račune poldruzega leta.

Presojevalci društvenih računov o novčnem gospodarstvu, kterih sodbe naj bi se po g. Raičevi želji na kakov način objavljale zboru, volijo se po nasvetu g. Kluna per acclamationem gg. A. Raič, dr. J. Staré in Drag. Žagar.

Proračun za l. 1887 se odobri po kratki stvarni debati, v kateri priporoča gosp. Trstenjak, naj se štédi v poročilu in imeniku z drobnim tiskom, s kraticami itd. Odgovarja se mu, da bi tako dosežena svota bila neznatna in da odbor že sam dela na to, kar boče razvidno iz poročila tajnikovega.

Pri računu o tujem premoženju v društvenega odbora oskrbovanji pojasnuje tajnik, da je narastlo za 1186 gld. 24 kr., in sicer za 332 gld. 25 kr. v obrestih, za 853 gld. 99 kr. pa vsled Jurčičeve ustanove Notranjcev, ktero je odbor lani prevzel v svoje varstvo in s Tomšičevo spojil v jedno. O tem želi g. Hribar nekakega pojasnila, ktero pa se mu po predsednikovem obetanju dá tudi v poročilu.

Potem vzame zbor na znanje tajnikovo poročilo o zgodovini društvene hiše na Bregu štev. 8, o pogajanji zaradi prodaje in kako se je pogajanje konečno razbilo. Hišo je kupila „Matica“ za 9700 gl., vsled dvakratnih večjih poprav je skočila njena cena za 11.400 gold. Hiši naj se, ako je „Matica“ ne proda, zviša najemščina, kar je odbor nekako že sklenil, ker je dosedaj prenzika.

Pri dopolnilni volitvi, za ktero so bili prevzeli skrutinij gg. F. Stegnar, J. Šubic in A. Mikuš, so

dobili gg.: S. Gregorčič 288, dr. J. Poklukar 224, dr. Ivan Tavčar 185, A. Raič 182, Ivan Hribar 179, V. Kermavner 169, Iv. Murnik 158, dr. H. Dolencec 145, A. Kaspret 141 in Janko Kersnik 136 glasov, ter so toraj izvoljeni za odbornike v zmyslu § 12 društvenih pravil na štiri leta. Dobili so pa razün teh še gg.: Fr. Povše 129, dr. J. Pajek 120, J. Tomšič 119, dr. L. Požar 117, J. Flis 112, K. Klun 111, dr. J. Sterbenc 103, dr. J. vit. Tonkli 100, A. Trstenjak 64, M. Cilenšek 15, A. Fekonja in Fr. Hauptmann po 14, dr. Fr. Kos 5, J. Celestina in dr. J. Vošnjak po 4, Vinko Borštner, L. Pintar in J. Vrhovec po 3, in nekteri po 2 in po 1 glas.

Tajnik prebere letno poročilo o odborovem delovanji v dōbi od 1. aprila 1885 do 31. marca 1886. Poročilo govori najpoprej o sejah, kterih je bilo pet odborovih, tri so bile gospodarske in tri književne in o njih najvažnejših razpravah. Poročilo razpravlja lanske in letošnje društvene knjige (število, obliko, obseg in vsebino), dalj časa hranjene, nedogotvljene, pospeševane in vrnene rokopise. Omenja, da je odbor izrazil svoje stališče nasproti željam, nasvetom in resolucijam zborovim, da se je strogo ravnal po sklepih zadnjega rednega velicega zbora (leposlovni odsek, prošnja na deželni zbor zaradi podpore gledé izdavanja šolskih knjig itd.).

(Konec prih.)

Politični pregled.

V Ljubljani, 4. maja.

Notranje dežele.

Minulo leto je presvitli cesar Franc Josip stopil na *bosanska tla*, letos je bil cesarjevič Rudolf v Mostaru in je govoril politično važne besede, sedaj pa svitli nadvojvoda Albreht potuje po Bosni. Ali se mar bliža priklop Bosne k Avstriji. — Kdo bi mogel to braniti Avstriji, ako se s Turčijo pogodi? — V prvi vrsti bi lahko nagajala Őrnagora, in za Őrnogoro bi bila Rusija. Zarad Bosne in Hercegovine baje niste se porazumeli Avstrija in Rusija.

V dunajskem *obrtnem klubu* pečali so se tovarnarji dné 3. maja z vprašanjem, kdo da bi jim moral povrniti škodo, ktera bi tovarne in sploh druga podjetja doletela pri velikih izgredih, kakoršne smo nedavno na Angleškem, Francoskem in po Nemškem opazovali. Vprašanje je sprožil poslanec Friedrich Suess, kateri je sam posestnik tovarn, in mu je jelo do živega iti, kako bi se njemu godilo, če bi se v Avstriji svet preobračati jel. Vprašanje samo na sebi bi ne bilo ravno tako težavno, če bi kaj temelja imelo; to je pa tukaj ravno vrag, da pravega temelja manjka. Delavci, ki navadno razbijajo pri izgredih in rabukah, pod milim Bogom nič nimajo, s čemur bi se morala škoda poplačati, ktero je njihova oblast napravila. Suess je sicer rekel, da so ga delavski nemiri na Českem na to pot pripravili. Kdor mu verjame, je prav; še bolj jo boče pa pogodil, kdor si bo mislil, da so Suessu najnovejše komedije v Belgiji in na Francoskem, kakor tudi na Angleškem, tako mozeg prešinitile, da se je možu kurja polt delati jela: kaj bo, če se pri nas kaj tacega prigodi. Povsod, pravi Suess, imajo že postave, ktere v takih slučajih posamičnim obrtnikom, ako se jih je ljudska strast oplazila, naklanjajo odškodnino, le pri nas ni še prav nič. Da tudi mi ne bomo kar tako, predlaga Suess postavo,

po kateri naj bi dotične občine škodo povračale, ktero razburjeni in večinoma v svojih pravicah žaljeni delavci tovarnarjem v svoji obupnosti napravljajo! No, občine se bodo pač lepo zahvalile za tak naklon! Kaj pa je sploh občinam mār, ako same niso nič zakrivile, če delavci tovarnarju, kateri jih je vseskozi le trpinčil, okna in stroje pobijejo in razdenejo? Nadjati se je tudi, da državni zbor take postave ne bo sprejel. Naj le tovarnarji z delavci po krščansko postopajo, naj dajo Bogu, kar je božjega, in delavcu, kar je njegovega, pa ne bo nobene odškodnine potreba.

Dolgo časa se je med *Poljaki* in *Rusnjaki* pletlo vprašanje zarad sol, sedaj se je reč približala svojemu koncu. Rusini dobé svoje ljudske šole. Začetek se je napravil v Levovu, kjer je mestni odbor sklenil Rusinom lastno šolo ustanoviti. Če bi se bili Poljaki do sedaj le količkaj hoteli ozirati na državne temeljne postave, bi bili morali Rusinom že zdavnaj lastne šole dati, kajti državni zbor se je že pred petimi leti za to odločil, da se Rusinom dajo lastne šole. Žal, da je bil tū nasprotnega mnenja gališki deželni odbor, ki se je pri vsem tem vestno sklicaval na dotično deželno postavo, ktera velevala: „cujus regio, ejus religio“ ali na šolsko polje predstavljeno: „Kdor šolo vzdržuje, v njej tudi gospoduje.“ Sedaj so menda v Levovu bolj pravični ljudje na krmilu v občinskem zboru in nadjati se je, da bodo z njimi vred tudi Rusini dosegli, za kar se že dolgo boré v gališkem deželnem in Dunajskem državnem zboru. Bog jim daj!

Finančni odbor *ogerske državne zbornice* je predložil poročilo v naknadnih kreditih. Poročevalec je Hegedūs, jeden najzvestejših privržencev Tiszovih. Nerad, a vendar prisiljen je bil odbor tukaj ktero vmes reči, ker se je iz podrobnih ministerskih poročil prepričal, da se niso ogibali večih izdajkov pri posameznih oddelkih, kakor so bili privoljeni. Začelo se je to prestopanje kreditā l. 1883 in nadaljevalo l. 1884 in 1885, in prestopile se niso le privoljene svote, marveč zvedo se je mnogo več za take stvari, ki niso v izdali bile s proračunom in to največ pri železnicah — več nego 9 milijonov v dveh letih — a tudi pri posameznih oddelkih. Ni bilo potrebnega nadzorstva in kontrole, naj bodo ti nastavki še tako opravičeni (kar spada k sklepu računov), vendar se mora to opomniti, ker druga leta se kredit ni tako zelo prestopal. Drugič moramo pa imeti tudi poročstva za to, pravi poročilo, da se to vprihadnje ne boče zgodilo, in zato se morajo tudi vzroki odpraviti.

V *ogerskem državnem zboru* je bila 3. t. m. debata o postavi zarad stavljenja redarstvene kasarne v Budapešti, a 4. t. m. se je začela debata o domobranu. Načelno boče se ustavljala le skrajna levica. Oficijozni listi pravijo: postava o domobranu se mora sprejeti, ker Ruse jezi, to bi bilo — a stvar ima še druge kljuge. Postava o domobranu Madjarom tako mrzi, ker kliče pod orožje vse narode v državi; Madjari so v manjšini proti drugim narodnostim, z orožjem v roki so si vsi enaki ali vsaj lahko postanejo. V soboto so razdelili poročila o naknadnem kreditu za skupne izdajke za leto 1883 in 1885, potem zarad primanjkljeja v blagajnicah iz prednjih letnikov in o kreditu, ki ga tirja minister prometa za l. 1885. To pride zaporedoma na vrsto.

Vnanje države.

Duhovščini se je že tolikrat očitalo, da ni zadosti narodna, nasproti pa zopet tolikrat naštevvalo, da se nima vtikati v politične homatije današnjega svetā, da človek res že ne vé, ali je sam bebec ali pa drugi niso pri zdravi pameti. Tako pa ni le pri nas, tako godi se po celem izobraženem svetu, kjer sta si nasproti svet in nebo, Bog in hudič. Bismark je očital nemški duhovščini, da je preveč duhovska in premalo nemška; glejte, rekel

Zeman je mahnil z roko in prikimal z glavo.

Temu bi bil vse dovolil. Zunajnost njegova napravila je nanj prijeten vtis. In že govorjenje njegovo, akoravno je le eno besedo spregovoril, se je čulo čisto drugače, kakor pa iz ust starejšega.

Magister je hodil gori in doli po sobi ter počasi narekoval, umolknivši, kedar se je vstavil pred pepelnicami.

Bilo je to skoro gotovo precej učeno opravilo, ker h kratki je položil roko na čelo in premišljeval o najboljšem izrazu, s kterim bi misel, ktera mu je prišla v glavo, najprimerneje povedal.

Mladi sodrug njegov si je med tem ogledoval zanimivo sobo, ki je bila prenapolnjena s pepelnicami na policah in celo vrsto najrazličnejših starin še dokaj okusno razstavljenih. Okó njegovo počivalo je že tretjič na obliči deklice, ktera se je zopet tako bojazljivo stiskala v kotiček, da niti sopsti ni mogla.

In potem se je zdelo, kakor bi vsi ti predmeti, ki so tolikanj dali opraviti učenemu magistru, kterih vsak okrasek, tudi najneznatnejši, mu je bil povod vsem možnim premislikom, zgubili zanj čisto svojo zanimivost. Podprl si je čelo z belo, skoraj

svitlo roko in stareji gost ga je moral z različnejim narekovanjem jednostavnih besed opomniti, da je pisal dalje. Ali tega mu ni štel v zló. Moral je sam ves svoj um zbrati, da bi prav razločeval, s kterim predmetom, v kateri vek, kterega stoletja. Človeku se je nehote zdelo, da živi pred tisočletjem in da se nahaja v stanovanji kacega žrtvenika. In tū se tako lahko na-se pozabi in še lažje zamisli v sivo, davno preteklost.

Učena razprava pa je obsegala veliko polo tesnega pisma in ko je mladi mož odložil peró, bila je že tema.

„Tako jutri se imava podati na potovanje. — Bodeva te pa, prijatelj, nadlegovala še enkrat! — Kako pa tebi pravijo, mala?“

Magister je pristopil k deklici in jo potapljal z desnico po licih.

„Pa je tako boječa, kakor bi nikdar ne prišla med ljudi!“

Magister obrnil se je po teh besedah k Vetrovcu.

„Pride tudi malokdaj!“

„Ali ni dobro, da dete tako vzraste! Se li bojiš za njo?“

Magister pogledal je Vetrovca, kakor bi mu hotel s svojimi ostrimi očmi videti v srce.

„Privadila se je temu že od malega!“

„Rekel sem: kako da ti pravijo, punčika?“

„Jirička“, odgovori boječe deklica.

Učeni moč je zakimal nekolikokrati z glavo, prav tako, kakor kedar se mu predrzne kombinacije, s kterimi je upal obogatiti vedo in prosloviti svoje ime z neuvadnimi vspehi, niso hotele posrečiti.

Kar je živ, tacega krščanskega imena še ni nikdar slišal. Tacega imena sploh v koledarjih, kterih je vendar lepo število poznal in prebral, ni bilo. Tacega imena niti ne more biti v rimskem martirologiji.

„Poslušaj, prijatelj! — Vsaj si vendar kristijan!“

„Mislim, magister, da pošten kristijan!“

„A kako ti je moglo tako ime priti na misel?“

„Verjemite, da ne vem.“

Vetrovec bil je zoper svojo navado v zadregi.

„Pazi, da te ta tvoja zabava ne privede na kriva pota.“

Magister pokazal je pri tem na sklade pepelnic.

jim je, vaše tovariše po Franciji, Laškem, Španjskem in na Irskem, kako so oni v prvi vrsti narodnjaki in potem še le duhovniki, pri vas je pa vse narobe! Temu odločno ugovarja Rimski list „Unitá“, trdeč, da je s tem Bismark laško duhovenstvo razžalil. Laško duhovenstvo nikakor ne stavi Italije nad Boga, dokaz temu so ravno laški liberalni listi sami, ki v enomer pojó, da je laška duhovščina bolj papeška, nego papež sam, vsled tega brezdomovinska! Kako se to vjema? Laški liberalci, ki morajo vendar svojo duhovščino kolikor toliko poznati, trdijo eno, Bismark drugo, ravno nasprotno. Kje je resnica? „Unitá“ jo pové! Ona pravi: „Laški duhovnik ljubi svojo domovino; toda ljubi jo s tisto sveto ljubeznijo, ktera se povsodi ljubezni do križanega Zveličarja umika; le-ta zavzema v njegovem srci prvo mesto, vse drugo pride še le za njim. Tako mora ljubiti vsak duhovnik, kdor hoče biti pravi namestnik božji tu na zemlji.“

Na *Srbskem* se kuha neka zmes med radikalcem in liberalci že več časa, če prav ji je v poslednjem času že večkrat za to potrební ogenj pogasnil. Združili bi se namreč radi v eno močno stranko, ktera bi sedanjo vlado in morda tudi kralja kar najhitreje pognala. Ali bo iz te moke kaj kruha ali ne, pokazale bodo bodoče volitve, ki so bile nedavno razpisane in po kterih vladna stranka in nasprotna vsaka svoje kandidate nastavlja. Kakor je iz najnovjših srbskih novic razvidno, se radikalec liberalcem nekako usiljujejo; kajti čujejo se pritožbe, da so bile ponudbe, ktere so v največjem času radikalec (kterim vodja je v Bolgarijo pobegli inženir Pašić) liberalcem (Ristiću) delali nekako posiljene, kajti glavarij stranke o njih niti vedeli niso. To je pač lepa priložnost izogniti se temeljitemu izgovoru. Radikalne zahteve Ristiću pač niso ugajale in je rekel „ne boš“. Na to so pa takoj pri radikalec zagnali glas, da so se ponudbe brez vednosti kolovodij godile. Vsaj ne bo dolgo, ko se bode iz Belega grada že zvedelo pri čem da smo. Toliko pa danes že lahko rečemo, da če se liberalcem in radikalcem združenje posreči, bo Srbija še mnogo krvavih dni doživela.

Najnovjše iz *grške politike* je še vedno to, da prav za prav še nihče ne vé, pri čem da smo! Francozje so se le toliko vmes vtaknili, da so štrono še bolj zmedli, kakor je že bila; sedaj pa, ko so se Grki jeli na nje sklicevati, nočejo o obljubah, ktere jim Grki podtikajo, prav nič vedeti in se le izgovarjajo na splošno govorico, v kteri so menda rekli, da če se bodo Grki lepo obnašali, bodo že dobili s časoma česar želé. Da bi jim bili pa kar si bodi naravnost obljubili, na to pa v Parizu niti mislili niso. Francozje so jim svetovali, da bi bilo prav, če bi se Grki čem preje tem bolje razorozili; če so jih v Atenah napak razumeli, ali pa če so se delali, kakor bi jih nalašč tako umeli, kakor so jih, no, to nikakor ni francoska krivda, pač pa krivda tistega, ki si je reč tako tolmačil. Zastopniki velesil vidoč, da je vsak poskus bob v steno, so sklenili odpotovati. Parniki, s kterimi se misli vsakdo odpeljati, tudi že kurjeni v luki čakajo, kedaj da možje odidejo, ki imajo osodo južne Evrope v rokah.

Na *Francoskem* je navadni politiki oči skaličila nova prikazen. Antisemitje in filosemitje, t. j. ljudje, ki žida težje vidijo, kakor nekoga in pa oni, ki so z njimi prijatelji, skočili so si v lase. To je nekaj novega, kajti ravno v tej stroki se je iz teh krajev še vrlo malo slišalo. Francozje, posebno kar je olikanih v najvišjem pomenu besede, se vé na brezverski podlagi olikanih, se veliko rajši pečajo s preganjanjem in zatiranjem katoliške cerkve, kakor pa z židi in drugi njenimi nasprotniki. V nedeljo so se pa tudi filosemitje in antisemitje v Parizu na javnem pokazali. Bila je volitev in zmagali so filosemiti, kar je pri današnjem brezverskem položaji na Francoskem prav lahko mogoče. Kandidata obeh

strank sta bila gambetist Gaulier in socijalist Roche. Gaulier je ravno tretjino več glasov odnesel kakor Roche. Preden se je pa volitev pričela, delali so pa že časniki vsak za svojo stranko, da bi bil človek mislil, cela Francoska je v ognji. Da so pri vsem tem filosemitje zmagali, se imajo le kandidatu Gaulier-u zahvaliti, ki je bil podoben na dve strani brušenemu meču. Dobrikal se je radikalcem in je bil bolj antisemitski, nego Schönerer na Dunaji. S tem je vjel mnogo volilcev na svoje limance, kterih bi sicer ne bil nikdar dobil.

Angleži in Nemci segli so si v roko, da hočejo od slej nadalje mirno živeti v sosesčinah na Tihem morji, kjer imata oba naroda že po več nasebin. Ker so pa za tako mirno življenje v prvi vrsti neogibno potrebne dobro določene meje, sta te tudi nedavno (6. aprila t. l.) grof Bismark in Sir Edvard Malet državno-pravno določila. Državna meja med nemškim in angleškim posestvom v Tihem morji se je določila od točke za to odmenjene blizo Witre-Rosk-a na severo-iztočni Novi Gvineji ob 8° južne širjave počeni preko Salamonških otokov tako, da ostanejo trije večji otoki Bonganiville, Choiseul in Izabel pri Nemčiji; od tod se meja obrača proti severu do Maršalskih otokov. Druga drugaj ste omenjeni državi obljubili, da si v Velikem oceanu ne bodete nikdar več vode kalile. Kar si je ena pridobila svetá v področji, ki na podlagi te razdelitve spada sedaj k drugi državi, ga ji bo v zameno odstopila. Iz novega pa ne bo nobena več preko meje silila. Nevtralni pa ostanejo otoki Samoa, Tonga in Nieve, kjer imata oba pravice in pa nobeden. Trgovinskim parnikom določile so se medsebojno največje pravice, ki si jih sploh misliti morete. Če bi se pa v bodočnosti zopet kak prepir vnel med obema državama, določi ga mešana iz obeh narodnosti obstoječa komisija.

Izvirni dopisi.

Z Bleda, 3. maja. (Vesele in žalostne novice.) Pri najlepšem vremenu smo obhajali velikonočne praznike, posebno veliko soboto popoldné je bil krasen dan ob vstajenji. Napravili smo ga letos, kar moč, slovesno. Slovesnost je dokaj povzdignila naša nova požarna bramba, ki se je ta dan prvokrat očitno pokazala v svoji lastni obleki z novo zastavo.

Vsi so bili enih misli, da se znajo postaviti naši fantje ob taki priložnosti, ali kako bo tačas, kadar bo treba ognju se v bran staviti, ali bodo tudi enako trdni stali? — In glejte nesrečo! Ni bilo treba dolgo čakati, da so svoj pogum v nevarnosti pokazali. Danes, 3. maja, zjutraj okoli 6. ure se je vnela znana gostilna pri „Litru“ („Jekler's Gasthaus“). V malo minutah je stala vsa hiša v ognji. Vihar je razsajal celo noč in tedaj tudi ni miroval. Hiša z deskami krita, gorela je kakor smola.

Vse se je treslo, da pogori cela vas Zagorice. Zdaj pride požarna bramba in se loti v božjem imenu, to strašno moč zažušiti. Nastavijo tri nove brizgalnice, tudi stara je bila na mestu, če bi bila še večja sila. Krepke roke pritisnejo, lestvice se vzpró in kmalo so plezalci na strehi tik groznega plamena. Začne se boj med ognjem in vodo. S početka se ni dalo nič doseči, čeravno je voda kot po žlebu tekla v ogenj, ker vihar je vse razkropil in še huje je gorelo. Vendar je voda kmalo prodrla streho in

vedel za vsako leto, za vsak važnejši dan, in glava njega je bila pravcat historisk koledar. In potem bi ne pomnil, da je bil Vetrovec med spremljevalci pana Krištofa Haranta z Polžic in Bezaružic.

Mlademu tovarišu je bilo hudó pri tem razlaganju magistrovim.

Vetrovca v svojem življenji še ni videl in danes je bil prvič v Žalovu; ali kako naglo se mu je priljubil tukajšnji dvorec. Ali morda zavoljo teh pepelnice ali zavoljo redkih starinskih spominkov pod njegovo streho? — Zdelo se mu je, da je smrtni greh, rušiti življenje tega starega moža z deklico v mirnem zatišji.

„In potem te reči tukaj so tudi čisto pripuščene pozabljivosti. Vsak čas morajo vas požgati tujci, sovražna vojna. — Dobimo mu za zbirko denar, s kterim more biti zadovoljen. — V kolegijah je praznih sob vse polno. Starine bodo našim šolam ne majhna olupšava. — In učili se bomo po njih lažje. — Kako pa tukaj, in potem te pota!“

Vetrovi pak, zdelo se je, so odnašali vsako besedo proti Vetrovčevemu dvoru in ravno proti zemanovi glavi. (Dalje prih.)

lekla pod streho na vse kraje, gost dim se je v kviško in plamen je začel pojmati in zdaj so že eni najpogumnejših stali na sredi strehe v plamenu. Nevarnost je bila velika za gasilce, ker je bil dim silno zadušljiv in ker je veter plamen vrtil na vse kraje. Že je gorel eden gasilcev, pa sosed ga je še o pravem času z drugim mehóm obllil in ga rešil, da ni zgorel.

Ob osmih je bila nevarnost minula. Kar je bilo še gorečih tramov, so jih pometali doli, in srečno je bila rešena vas. Hvala gré najprej Bogu in sv. Florijanu, potem pa prav po pravici tudi požarni brambi, ker je tu pokazala, da res premore nekaj.

Vodil je gasenje drugi poveljnik, gosp. Oton Wölfling, prav spretno, da se ni nikdo ponesrečil, in je bil, kar mogoče, požar hitro zadušen. Stotnika g. Malnerja ni bilo domá.

Nove brizgalnice so res dobre in močne, vendar pa se je še marsikaj pomanjkljivega pokazalo, kar se mora še popraviti, da bi pri huji nesreči ne omagali.

Tisti mehovi so prekratki, ki vodo sesajo, in jih ni moč napeljati v jezero ali v kak bazar, kadar ni ogenj tik takega kraja.

Potem pa so imeli premalo posode, s katero so vodo vlivali, tako, da so brizgalnice sproti posrkale, kar so ljudje nanegli, in ker ni bilo moč, povsod enako merno donašati vode, so nekatere minute brizgalnice stale, kar je bila velika zamuda.

Hotli so si pomagati s tem, da so naravnost v brizgalnico vodo vlivali, pa se tudi ni obnesla, ker je različna nesnaga prišla med vodo, so brizgalnice silno nerade tekle, da je deset mož dovelj imelo, le malo časa eno goniti.

Ako še te pomanjkljivosti premagajo, kar se bo gotovo zgodilo, potem gotovo upamo, da pod vrhovnem vodstvom sv. Florijana zmagajo povsod.

Pogorela hiša je bila zavarovana. Lastnik je bil ranjki Matevž Jeklar, po domače Fužigar, ki je pred kratkim umrl, po čudni naredbi božji le malo dni za svojo ženo. Sirote otroci so pač pri tej nesreči oškodovani, pa Bog jim more drugej pomagati.

Ker imame gorko vieme, so se ljudje marljivo poprijeli dela; posebno pridno se zidá. Lahov vse mrgoli po Bledu; 4 ali 5 poslopj je v delu. Prav lepa bo vila Murova pod skalo starega grada tik ob jezeru. Stavljenje je v starem nemškem slogu, z visokimi ojstrimi strehami, z raznimi stolpiči itd.

Na „proštiji“, to je, na prostoru od „Petra“ dalje proti Boh. Beli, stavijo svetlemu knezu Windischgrätz-u nov grad. Kakošen bo, Vam drugikrat povém. J—.

Iz Loškega Potoka, dné 4. maja. Z odlokom visocega c. k. ministerstva notranjih zadev od dné 18. preteklega meseca, št. 6133, je tukajšnja naša podružnica družbe sv. Cirila in Metoda potrjena. Odkar sem zadužič poročal „Slovenca“, so 4 letniki se uvrstili dali med ustanovnike. Poslovati začne toraj z današnjim dnevom podružnica naša. Bog daj jej obilo blagoslova božjega in veliko naslednic!

Pretečeni teden, prve dni, smo imeli lepe, spomladanske dni, proti konci tedna se je jelo pripravljati za dež, kterege je pa prepodila huda sapa, ki hudo razsaja že tri dni. Včeraj in danes naletoval je sneg, ki se pa ni prijel, in nehal padati zbog hudega mraza; kajti danes je voda zmrznila v škafu pri vodnjaku štiri prste na debelo. Ker še zmirom huda in mrzla sapa vleče, ne vemo, kakšno vreme nam prinese. Najraje bi imeli, če je božja volja, dež, ki je tako potreben.

Domače novice.

(Kongrua.) C. kr. finančno ministerstvo objavilo je posvetnim in duhovskim gosposkam (da bi se namreč tem laglje ogibali nedostatkov v kongruinih zadevah), da je vsaka vloga in vsako pisanje sploh dotikajoče se podatkov, ktere uradno objavljavo samostojni duhovniki in sistemizirani pomočniki v to določeni gosposki, kolektivine prosta. Proste kolekov so tudi vse priloge, ki jih imajo take uloge za izkaze. Prav to veljá tudi o vsih objavah gledé sprememb pri dohodkih.

(O trgovini z mandati.) „Slovan“ piše: „— Dobili smo z Dunaja prezanljivo vest, da jeden slovenskih državnih poslancev, kteri se je pri volitvah prav oblastno bil ob svoja rodoljubna prsa,

„Tisoč let je že sicer, kar so bila te telesa upepeljena. Ali poganski duh puhti iz njih do danes. Hudobni duhovi ne pusté žrtev svojih niti po tisočletjih. Skrijejo se v perišči pepela, vzamejo na-se podobo medéne igle ali zlate pripone, da bi se po svoje okoristili. — Pazi, prijatelj, povem ti še enkrat: ta zabava tvoja te zná privedi na kriva pota. Sicer se pa moremo enkrat pogovoriti tudi o verskih rečéh. Na škodo ti ne more biti.“

Oba možá, starejši in mlajši, odšla sta z mrakom iz vasi.

Mlajši bi bil tako rad z zemanom govoril na samem; ali nikakor ni mogel. Hotel ga je morda svariti, varovati; toda v pričo starejega tovariša ni smel.

„Zdi se mi sumljivo. — Slišal sem že nekoli-kokrat. — Drugače v dober izgled tudi ni to. — Mi učeni smemo tako delati. — Med ljudmi pa je to pohujšanje. — Da sem se le zmenil zato še o pravem času. — I ta človek, če se prav spominjam, je hodil okoli po svetu s tem vstajnikom Polžickim.“

Magister Moret pa imel je res prav poseben spomin. V matematiki zapomnil si je cele vrste števil, kakor bi jih bral z papirja; v zgodovini je

moleduje po ministerskih pisarnah za službo — — zá-se. Za sedaj le toliko. Prišel bo pa čas, ko bomo o tej stvari jasneje in obširneje izpregovorili.“

(O skladatelju F. S. Vilharji), ki je več časa v Karlovcu živel, nastalo je okoli velike noči po Ljubljani govorjenje, da ga mislijo slovenski zavodi, ki goje glasbeno umetnost, poklicati v Ljubljano. Iz tega vsaj sedaj menda ne bo nič, ker je g. Vilhar dobil v Spletu svojemu stanu primerno službo. Ni ravno, da bi človek hvalil grdo razvado pri nas že vkoreninjeno, da imamo za vsakega dosti belega in dobrega kruha, le za domačina ne! Izredni naši talentje si ga morajo skoraj večinoma redno na tujem iskati. In kaj bi si ga ne, ali ni že od nekaj potrjena resnica, da „le tujcem sreče svit se v Kranjske žari“ in da zemlja, „v kateri očetje so naši sloveli, sedaj komaj grob ima še za nas!“

(V javni seji Ljubljanskega mestnega odbora) v četrtek, 6. maja 1886, ob 6. uri zvečer v mestni dvorani je na dnevnem redu: poročilo o rezultatu dozdanih preiskav in predpriprav gledé mestnega vodovoda.

(Pisarna denarno obrtniškega društva) je od današnjega dne v društveni hiši Židovske ulice št. 8. v I. nadstropji.

(Šolske knjige) za ljudske šole potegnile so tudi že pozornost naučnega ministra na-se. V bodočnosti bodo le tiste šolske knjige pripuščene za pouk v šoli, katerim je natisnjeno na prvi strani ime pisateljevo. Knjige pa, ki so jih izdala društva ali brezimni pisatelji se v bodoče ne bodo smele rabiti.

(Služba poštnega odpravnika) razpisana je pod običajnimi pogoji v Senožečah. Letne nagrade je 300 gld., uradnega pavšala pa 80 gld. na leto. Varščine zahteva se 300 gld. Prošnje sprejema e. kr. poštno in brzozavno vodstvo v Trstu v teku štirinajstih dni.

(Razpis zalaganja ali dobave.) C. kr. trgovinsko ministerstvo je trgovinski in obrtni zbornici naznanilo, da je c. kr. ministerstvo za deželno brambo razpisalo, ktere obločilne in opravne stvari želi leta 1886 potom splošne konkurence za c. kr. deželno brambo dobiti. Pismene ponudbe je vložiti do 10. maja 1886 opoldne pri c. kr. ministerstvu za deželno brambo. — Razpis in pogoji zvedó se pri trgovinski in obrtni zbornici v Ljubljani.

(Od sv. Jurja pri Šmariji) se nam poroča: Britka zguba je zadela tukajšnja občino, ker je nemila smrt vzela mladega in vrlega, še le 31 let starega predstojnika-župana g. Josipa Mehleta danes 4. maja zjutraj. Pogreb bo v četrtek 6. t. m. zjutraj. R. i. p.!

(Koroški državni poslanec Pacher), ki je do sedaj zastopal koroško trgovinsko zbornico v državnem zboru, in se je bil pred Velikonočjo temu dostojanstvu odpovedal, se je izjavil, da ne sprejme nobene izvolitve več.

(Plemensko goved) muricodolskega ali sivoga plemena prodajala bo na 26. t. m. ob 2. uri popoldne c. kr. kranjska kmetijska družba v Ljubljani na dvorišči „pri Bavarskem dvoru“ na Dunajski cesti proti gotovi plači za polovico nakupne cene. Dopoldne tistega dne je pa letni veliki zbor kmetijske družbe.

Razne reči.

— „Matica Hrvatska“ hoče zidati lastno hišo na prostoru, ktereга je nji mesto podarilo. Prostor je vreden 6000 gld., a hiša bi stala 70.000 gld. Tako so sklenili nedavno v izrednem občnem zboru, ter je odbor povdarjal, da je denar tako dobro zavarovan v poslopji, kakor v dolžnih pismih. Hiša ima služiti namenom „Matice“ in društvom nji sorodnih, drugo se bo pa dajalo v najem. Glasovali so razen enega vsi navzoči za odborove predloge.

— V Kišenevu so odkrili spominek Aleksandra II., vdeležba je bila velikanska. Spominek je zgodovinskega značaja na 12. aprila 1877, ko se je prebral v navzočnosti cara manifest, ki je napovedal Turkom vojno, a Bolgarom osvobojenje. Spominek je izdelal Opekušin, stane pa 20.000 rubljev. — Taki spominki naj bi Bolgarom v spomin klical dejanje Rusov za njih osvobojenje, z ozirom na sedanje razmere naj si ljudstvo samo izpeljuje posledice.

— Časnikar Roche, to je tisti, ki je šel delavec hujskat v Decazeville in bil zarad tega zsprt, pridobil si je zarad tega toliko uslug, da ga

bode za poslanca volilo mesto Rocheforta, ki je odstopil. Za izpraznjeno mesto, so postavili kandidata oportunisti, radikalci in socialisti. — V Vendoc ima se voliti senator, in tam bo boj med zmernimi republikanci in klerikalci. — Sicer bodo pa na Francoskem to leto še večkrat volitve, konec mesca julija odstopi namreč polovica generalnih svetovalcev in morajo biti na novo izvoljeni, dežela bo imela dosti prilike, povedati, kako državno obliko si želi. — Sicer pa vemo, kako se volitve izvrše, kedar vlada dela na vse kriplje za svoje ljudi.

Telegrami.

Dunaj, 5. maja. Zbornici so se predložili predlogi ogrske pogodbe. Potrdilo se je devet volitev, rešilo več peticij. Klun je pohvalno govoril o omejitvi ženitovanjskih oglasnic, o kateri so govorili Niče, Patai, Lienbacher in Schwarzenberg.

Trst, 5. maja. V Padovi je v poslednjem času več ljudi prav hitro za kolero pomrlo.

Berolin, 4. maja. V poslaniški zbornici pričela se je obravnava o cerkveni predlogi. Proti so se oglasili nacional-liberalci, za njo pa centrum, konservativci in prostokonservativci. Poljaki in prostomišljaki so se pa le pogojno za njo izrazili. Bismark se je večkrat oglasil med razpravo in je povdarjal, da ima do tega papeža popolnoma zaupanje.

Novi Jork, 4. maja. Za osemurno delo oglasilo se je v severo-amerikanskih mestih vže nad 150.000 delavcev. Med temi jih je 50.000 samo v Novem Jorku in 35.000 v Chicagi, kjer se je agitacija za 8 urno delo pričela. Delavci pri vseh pet in dvajsetih železnicah se kujajo in je morala vsled tega večina železnic vstaviti sprejemanje tovarnega blaga. V Washingtonu kuja se 10.000 stavbarskih delavcev, v Filadelfiji pa 1500 delavcev, ki so mobilije izdelavali. Osemurni delavnik se je v Novem Jorku že vpeljal.

Tujci.

2. in 3. maja.

Pri **Maliču:** Oskar Laessig, črkolivec, z Dunaja. — Henrik Himmler, nadnatakar, z Dunaja. — Jožef Jaklič, kolar, s soprogo, z Grada. — Alfred Bayer, e. k. poročnik, iz Ptuja. — V. Fischer, zasebnik, iz Temešvara. — Arlt, Riedel, Sloterbek in Gruner, trgovci, z Dunaja.

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje		Veter	Vreme	Mokrine na 24 ur v mm
		zrakomera v mm	toplomera po Celsiju			
4.	7. u. zjut.	736.44	+ 7.0	sl. svzh.	oblačno	0.00
	2. u. pop.	737.84	+ 13.4	m. svzh.	oblačno	
	9. u. zveč.	740.40	+ 7.2	sr. vzh.	del. jasno	

Oblačno in veter; na večer se je zjasnilo in je lepa zarja zažarila. Srednja temperatura 8-9° C., za 2-9° pod normalom.

Dunajska borza.

(Telegrafično poročilo.)

5. maja

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	85 gl. 40 kr
Sreberna „ 5% „ 100 „ (s 16% davka)	85 „ 45 „
4% avstr. zlata renta, davka prosta	114 „ 40 „
Papirna renta, davka prosta	101 „ 80 „
Akcije avstr.-ogerske banke	878 „ — „
Kreditne akcije	288 „ — „
London	126 „ 40 „
Srebro	— „ — „
Francoski napoleond.	10 „ 03 „
Ces. cekini	5 „ 94 „
Nemške marke	61 „ 85 „

Andree's Handatlas

foliantna oblika leta 1881 izdana z dotično geografijo, tri prste debelo knjigo, oba nepoškodovana in prav lepa, sta jako po ceni na prodaj. Kje? — pove iz prijaznosti uredništvo tega lista.

Tužnim sreeom javljamo vsem sorodnikom, znancem in prijateljem žalostno vest, da je naš prelubi, sin oziroma brat in svak, gospod

ALBERT SAXER,

danes zjutraj ob 7. uri po dolgi in mučni bolezni, previden s sv. zakramenti za umirajoče, v 25. letu svoje starosti mirno v Gospodu zaspal.

Truplo predrazega ranjcega se boče v četrtek 6. t. m. ob 5. uri popoldne v Goričici (Domžale) blagoslovilo in potem v Ljubljano k sv. Krištofu pripeljalo in ondi ob 1/2 7. uri pokopalo.

Svete maše zadušnice se bodo brale na Goričici.

Nepozabljivega ranjcega priporočamo vsem prijateljem in znancem v blagi spomin in pobožno molitev.

Na Goričici (Domžale), 5. maja 1886.

Žalujoči sorodniki.

„SLAVIJA“

vzajemno zavarovalna banka v Pragi.

VABILO

zborom členov oddelka I-V.

občnemu zboru udeležencev 2. upnega društva,

dné 15. meseca maja 1886 po 10. uri dopoldne v hiši banke „Slavije“ (Senovažni trg pop. šte. 978-II.).

PROGRAM:

- Odd. I. & II. Zavarovanje kapitalij in dohodkov. 1. Dopolnilne volitve preglednega odbora in namestnikov.
2. Dopolnilne volitve preglednih odborov in namestnikov samoupravnih društev za zavarovanje pokojnin in dohodkov.
 - a) Oddelak I. b-A (Zavarovanje užitka za kmetovalce).
 - b) Oddelak I. b-B (Zavarovanje pokojnin za trgovce in obrtnike) in
 - c) Oddelak I. b-C (Zavarovanje pokojnin za uradnike in služabnike kmetijstva in gozdarstva).
 - d) Oddelak I. b-D zavarovanje pokojnin izdelovateljem sladkorja v Pragi.
 - e) Oddelak I. b-E zavarovanje pokojnin izdelovateljem sladkorja izven Prage.
- Oddelak III. (Vzajemno podedovanska društva). Dopolnilna volitev preglednega odbora in namestnikov.
- Oddelak IV. (Zavarovanje proti ognju.)
 1. Dopolnilna volitev preglednega odbora oddelkovega in namestnikov.
 2. Dopolnilna volitev preglednega odbora in namestnikov za samoupravno društvo mlinarjev odd. IV. (razred 4 b).
 3. Dopolnilna volitev preglednega odbora in namestnikov za samoupravno društvo za zavarovanje grško-katoliških cerkev, župnih, šolskih ali sploh občinskih poslopij.
- Oddelak V. (Zavarovanje proti toči.) 1. Dopolnilne volitve preglednega odbora in namestnikov. 2. **upno društvo:** Volitev 5 členov odbora in treh namestnikov.

Legitimacijski listi dobivajo se pred občnim zborom pri glavnem ravnateljstvu (Senovažni trg št. 978-II.).

V PRAGI, dné 30. aprila 1886.

(1)

Upravilno svetovalstvo
vzajemno zavarovalne banke „Slavije“ v Pragi.